

jest nařízen jen v případě uvedeném v § 109, odst. 1, c. ř. s., o nějž v souzené věci nejde, a nezáleželo by na tom, že žalovaný snad nevěděl, kde zásilka byla uložena, poněvadž místo uložení uvádí přesně § 109, odst. 2, c. ř. s. v doslovu čl. II č. 1 zák. č. 23/1928 Sb. z. a n. a neznalost zákona neomlouvá (§ 2 obč. zák.). Uložení zásilky u poštovního úřadu v R. neodpovídá však zákonu a nemá účinky doručení ve smyslu § 109, odst. 1, c. ř. s. Neboť podle doslovu a smyslu řečeného § 109, odst. 2, c. ř. s. klade zákon důraz na místo doručení, což plyne z toho, že tu zákon užil slov »úřadu v místě doručení« jen jednou, a to společně jak pro poštovní, tak i pro obecní úřad, takže se vztahují nejen slovo »úřad«, ale i slova »v místě doručení«, jak na poštovní, tak i na obecní úřad, což znamená, že zásilka musí býti uložena buď u poštovního úřadu v místě doručení, nebo u obecního úřadu v místě doručení, neboť při označení příslušného poštovního úřadu není v odst. 2 § 109 c. ř. s. vůbec obsažen poukaz na ustanovení § 104 c. ř. s., jako tomu jest v odst. 1 § 109 c. ř. s. Z toho vyplývá, že, není-li v místě doručení poštovní úřad, musí zásilka býti uložena u obecního úřadu v místě doručení. Tomu nasvědčuje i rozumový výklad, neboť účelem uvedeného ustanovení jest, aby osobě, které zásilka měla býti doručena, bylo usnadněno vyzvednutí uložené zásilky a aby jí byla ušetřena delší cesta k poštovnímu úřadu, jestliže ho v místě doručení není. To plyne i z důvodové zprávy k zákonu č. 23/1928 Sb. z. a n., jehož čl. II č. 1 a čl. III č. 6 byly vydány zejména se zřetelem na Slovensko a Podkarpatskou Rus, kde vzdálenosti sídla poštovních úřadů od míst doručení jsou mnohdy veliké. Poněvadž v obci Ž. jako místě doručení jest sice obecní úřad, ale není tam poštovní úřad, měla býti zásilka uložena u obecního úřadu v Ž. a nikoliv u poštovního úřadu v R. Nestalo-li se tak, nebyla zásilka obsahující žalobu a obsílku k prvnímu roku uložena s účinky doručení, takže opominutým doručením byla žalovanému odňata možnost před soudem projednávat. Jde proto o zmatečnost podle § 477 č. 4 c. ř. s., jež zasahuje nejen rozsudky obou nižších soudů, nýbrž i předchozí řízení uvedené ve výroku, a bylo již proto podle § 477, odst. 1, c. ř. s. zrušiti nejen rozsudky obou nižších soudů, ale i předchozí jednání. Pro úplnost se ještě připomíná, že na souzený případ nelze užití předpisů o doručování soudních vyřízení poštou, jež byly uveřejněny ve Věstníku ministerstva spravedlnosti z roku 1928, č. 9 (str. 184 až 194), protože tyto předpisy nabyly účinnosti již dnem 1. března 1927, byly tedy vydány ještě před účinností ustanovení čl. II č. 1 zákona ze dne 19. ledna 1928, č. 23 Sb. z. a n., jež nastala dnem 14. února 1928, takže nemohlo v nich býti ještě pamatováno na uvedené pozdější zákonné ustanovení.

Čís. 16389.

Je-li předmětem exekuce obligační nárok povinného na vrácení peněžité jistoty (kauce), stačí takovýto obligační nárok třetí osoby vůči podlužníku na vrácení jistoty k odůvodnění její žaloby podle § 37 ex. ř.

(Rozh. ze dne 13. října 1937, Rv I 907/37.)

Srv. rozh. č. 8740, 11170, 14152 Sb. n. s.

Žalobce se domáhá nepřípustnosti výkonu exekuce vedené žalovanými pod E 11.010/31 u okresního soudu exekučního v P. na jistoty 19.656 Kč 55 h, složené žalobcem jako jistoty pod č. dep. 37.755 hlavní městské pokladny města P., složené poté pouze do soudního deposita a přijaté usnesením prvního soudu ze dne 20. července 1934. K odůvodnění žaloby přednesl, že k zabavené a k vybrání přikázané částce 19.656 Kč 55 h přísluší jemu právo, které nedopouští výkon exekuce. Pohledávka 19.656 Kč 55 h se skládá z částek, které žalobce složil jako jistotu za firmu »L.« v době, kdy ji financoval, vyhradiv si vlastnictví na částkách jako jistoty složených, a byly mu také na základě toho vydány depositní listy. Podle depositních listů složil takto žalobce u hlavní městské pokladny pod č. dep. 37.755 částku 7.000 Kč, a to ve 4 $\frac{3}{4}$ % spořitelním listu Městské spořitelny p-ské, znějícím na jeho jméno, dále 12.000 Kč ve 4 $\frac{3}{4}$ % spořitelním listu téže spořitelny, znějícím rovněž na žalobcovo jméno. Žalobce si při skládání uvedených částek, zvětšených o úroky ve výši 656 Kč 55 h, za firmu »L.« vyhradil k nim výslovně vlastnické právo. N i ž š í s o u d y zamítly žalobu.

N e j v y š š í s o u d uložil soudu své stolice další jednání a nové rozhodnutí.

D ů v o d y:

Neobstojí názor odvolacího soudu, že v souzeném případě není žaloba podle § 37 ex. ř. odůvodněna, protože předmětem exekuce je nárok povinné na vrácení kauce složené navrhovatelkou u soudu, kdežto žalobce tvrdí, že kauci složil svým jménem a že jemu má být vrácena a že tedy neopírá žalobu o to, že jemu patří pohledávka povinné, nýbrž o svůj vlastní nárok na vydání kauce. Z ustanovení § 37 ex. ř. vyplývá, že při vylučovací žalobě záleží jen na tom, zda žalobcovo právo jest takového rázu, že exekuci nedopouští, a pak na tom, zda se vztahuje k předmětu exekucí dotčenému (rozh. č. 8740 Sb. n. s.). A tomu je tak podle tvrzení žaloby v souzeném případě, neboť podle ní přísluší žalobci obligační nárok na vydání k soudu složené kauce, a ten by ovšem činil nepřípustnou realizaci zabaveného a k vybrání přikázaného rovněž obligačního nároku na vydání kauce vymáhajícímu věřiteli, o který právě v exekuci jde. Kdyby se žalobce nebránil vydání kauce složené podle § 1425 obč. zák. u soudu, přišel by o svůj nárok a kauce by byla vydána vymáhajícímu věřiteli tak, jako kdyby měla být vrácena ne žalobci, nýbrž povinné. Nezbylo tudíž žalobci nic jiného, než aby se proti exekuci, jejímž předmětem jest domnělý obligační nárok povinné, ohradil vylučovací žalobou, ježto nárok na vydání kauce složené u soudu patří jemu a nikoliv povinné. Nezáleží na tom, že žalobce opírá žalobu jen o pouhý obligační nárok a nikoliv o věcné právo, neboť v souzeném případě, v němž je předmětem exekuce právě též jen obligační nárok povinného, dostačuje i tvrzený obligační nárok jiné osoby (žalobce) k odůvodnění žaloby podle § 37 ex. ř. (rozh. nejv. soudu ze dne 11. dubna 1922 č. j. Rv II 242/22, Práv. 25/25, č. 11170 Sb. n. s.). Bude tedy na prvním soudě, aby zjistil, zda jsou pravdivé skutečnosti tvrzené žalobcem, z nichž on vyvozuje svůj nárok, aby byla kauce vydána jemu, a aby znova rozhodl.